

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

reklame. Kommissoriet har, som det vil forstås, ingen mangel på opgaver, tilmed konkrete opgaver, der gerne skulle løses snarest muligt, så jeg tror ikke, der er nogen grund til ligesom på forhånd at forøge disse opgavers antal ved at pålægge kommissionen at foretage denne principielle undersøgelse af muligheden for at ophæve den eneret, som Danmarks radio efter den gældende lovgivning har med hensyn til radio- og fjernsynsudsendelse.

Men en anden sag er, at jeg naturligvis ikke kan og absolut heller ikke har nogen lyst til at hindre, at spørgsmålet om enerettens opretholdelse kommer til at indgå i diskussionerne i kommissionen. Det vil ganske naturligt melde sig, når kommissionen skal drøfte f. eks. spørgsmålet om voksenundervisningen og regionalradioen. I Sverige er det sådan, at voksenundervisningen har sin egen universitetssender, eller hvad det nu er, og dermed er monopolet jo brudt, men i øvrigt er det klart, at problemet om, i hvilket omfang og på hvilken måde Danmarks radio skal udbygges i de kommende år, hænger ret nøje sammen med det spørgsmål, om man ønsker eller ikke ønsker at bevare institutionens eneret.

Jeg kan sige det sådan, at jeg ikke har til hensigt at pålægge kommissionen at foretage en undersøgelse som den, hr. Lembourn omtaler; men kommissionen er ikke på nogen måde afskåret fra at beskæftige sig med spørgsmålet om Danmarks radios eneret og lade sine overvejelser indgå i den betænkning, den til sin tid skal afgive.

Lembourn: Det var jo lidt vanskeligt at finde ud af, hvad ministeren egentlig svarede, for på den ene side ville ministeren ikke pålægge kommissionen den opgave at undersøge det, og på den anden side regnede ministeren med, at kommissionen alligevel ville undersøge det. Skal det betyde, at jeg må opfatte svaret på mit spørgsmål som et ja, eller skal det betyde, at jeg må opfatte svaret på mit spørgsmål som et nej? Hvis det sidste er tilfældet — og det må jeg bede om at få helt klarlagt — begriber jeg det ikke, for det eneste, jeg har bedt om, er, at man undersøger mulighederne, fremdrager de forhold, som kan tale for, og de forhold som kan tale imod. En sådan undersøgelse

af muligheden for at skabe en konkurrerende radio er af uhyre betydning, og jeg kan ikke indse, at man, hvis man tager en lang række af de andre emner op, så ikke også skulle kunne tage dette op, som jo i virkeligheden er det vigtigste af alle de emner, som er blevet nævnt i kommissoriet.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bodil Koch): Mit svar var, at jeg ikke havde i sinde at udvide eller ændre det givne kommissorium, men jeg fandt det da ganske naturligt, hvis man drøftede dette spørgsmål. Det vil jeg simpelt hen lægge op til kommissionens medlemmer. Som jeg allerede sagde før, kan man vel næsten ikke undgå en sådan drøftelse i forbindelse med nogle af de nævnte problemer. Der vil ikke ske en formel ændring af kommissoriet, men man kan sige, at kommissionen her for så vidt har fået grønt lys også fra kulturministeriet, hvis den vil drøfte disse ting.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Thestrup* til justitsministeren:

„Vil ministeren tage initiativet til fremsættelse af lovregler, der skaber større sikkerhed for statsborgeren med hensyn til husundersøgelse og undersøgelse af papirer uden for strafferetsplejen?“

Thestrup: Under den debat, der fandt sted her i efteråret — det var lige inden valget — om kontrolloven, fandt der mellem finansministeren og en af ordførerne et ordskifte sted om det rimelige i at åbne adgang gennem denne lov til husundersøgelser for skattevæsenet hos private statsborgere. Herunder blev grundlovens § 72 nævnt, hvorefter husundersøgelse, beslaglæggelse og undersøgelse af breve og andre papirer samt brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden ikke må ske uden efter en retskendelse, medmindre en særlig lov hjemler undtagelse derfra. Om kontrolloven, der jo er til behandling i udvalget i øjeblikket, nu skal hjemle en sådan særlig undtagelse er, så vidt jeg ved, ikke afgjort; jeg håber ikke, den vil gøre det. Men andre steder i lovgivningen finder vi love, der hjemler undtagelser fra grundlovens beskyttelsesregel.